

၅၂

နွေဦးကာလ
မြူထသောအခါ

အခန်း (၁)

"ဟဲ့ ဘာလို့ တွန်းချနေတာလဲ၊ နင်တို့ ကားပေါ်ဆွဲတင်တုန်းက အဲလို ပုံစံလား၊ ငါ့ကိုမတွန်းနဲ့ မဆင်းဘူး"

စပယ်ယာရဲ့ လက်ကို ဆွဲပုတ်ချရင်း နောက်လူပါဆင်းလို့ မရအောင် ကားရဲ့ အတက်အဆင်းသံတိုင်ကိုကိုင်၍ မြကျေးညို ပေရပ်နေလိုက်သည်။ ။ စပယ်ယာ အသံစူးစူးနှင့်

"ဟာအစ်မ ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ၊ ဆင်းမှာ ဖြင့်ဆင်းလေ၊ ခုနက မှတ်တိုင်ပါတယ်ဆို၊ မဆင်းရင်လည်း ဘေးကပ် ဖယ် ဖယ်"

"ဟဲ့ နင်တို့ ကားကို ပိုက်ဆံပေးစီးတာ၊ ငါ့ကိုအော်လားငေါက်လား လာမလုပ်နဲ့ ၊ မဖယ်ဘူး"

"ဟာ ဒီအမျိုးသမီးတော့ ဒုက္ခပဲ၊ အောက်မှာ တက်မယ့်လူတွေက စောင့်နေတယ်၊ ဆင်းမယ့်လူတွေက နောက်မှာ တန်းစီလို့ ခင်ဗျားပြဿနာရှာနေတာလား"

"ပြဿနာရှာတာက နင်တို့ ဟဲ့၊ ငါတို့ က နင်တို့ ကားကိုစီးတဲ့ အတွက် နင်တို့ ရဲ့ ထမင်းရှင်တွေဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ဘာတဲ့ ကားမှာ တော့ ဆောင်ပုဒ်တွေရေးထားပါတယ်၊ ထမင်းရှင်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံပါတဲ့ ၊ မကျေနပ်လျှင်တိုင်ကြားပါ ဖုန်းနံပါတ်တွေက ရေးထားသေးတယ်၊ လူတွေကို ဆွဲတင်လိုက် တွန်းချလိုက်နဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလို ဆ

က်ဆံနေကြတာ"

"အစ်မရာ မကျေနပ်လည်း တိုင်ချင်ရာသာတိုင်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ရုံးဆင်းချိန် ရုံးတက်ချိန်လေးလုပ်စားရတာ ခင်ဗျားကြောင့် စီးပွားပျက်တော့မယ်၊ ကဲ ဆင်းမယ့်လူတွေ သူ့ကိုတိုးကြိတ်ပြီးသာ ဆင်းတော့၊ တက်မယ့်သူတွေလည်း ခွကျော်ပြီးသာတက်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ အမယ်လေး"

လူတွေက ဆင်းဖို့ တက်ဖို့ အရေးကြီးနေတာမို့ သူမကို ဂရုစိုက်မနေကြဘဲ တိုးတိုက်တွန်းထိုး၍ ဆင်းကြတက်ကြသည် ။ သူမမှာ ဟိုဘက်ရောက်လိုက် သည် ဘက်ရောက်လိုက်နှင့် အသံပေါင်းစုံနှင့်အော်နေရ၏။

သူမမှာ ဒီစပယ်ယာကိုတိုင်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ်ရှာဖို့ ပင် အခွင့်အရေးမရတော့။

"မောင်းဆရာရေ ပြဿနာအိုးကို ဂိတ်ဆုံးကျမှ ချပေးမယ်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ငါဆင်းမှာ ငါဆင်းမှာ နော်၊ ဒီမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမယ်၊ အခုရပ် ခုရပ်"

"ဟိတ်ကောင်တွေ ရပ်ပေး လိုက်လေ၊ သူဆင်းမယ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား"

"ဟင်"

ကယ်တင်ရှင်က အခုမှ ပေါ်လာသည် ။ အသံဩဇာကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူမနောက်လှည့်လို့ မရ၍ ဒီလူရပ်ကိုမမြင်ရ ။ အလုပ်အင်တာဗျူးဖြေရမည့်နေရာနှင့် အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ရတော့မှာ ပါ။

"ကျွါ"

"အမယ်လေး"

"ဟာ"

နောက်မှာ ရှိသောလူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ သူမအိခနဲ ပြိုဆင်းလဲကျသွားသည်။ နောက်ကလူက အလျင်အမြန် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း ပုံပျက်ပန်းပျက်တော့ ဖြစ်သွားသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသော အပျိုဖျန်းလေး ပူထူရှက်ရွံ့မိသွားတာပေါ့။ ရှက်ရှက်နှင့် ရုန်းလိုက်ချိန်မှာ ပဲ

"ကျွါ"

"အို"

ဒီတစ်ခါ သူမဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှစ်ခါအဖက်ခံရတာ သူမအရမ်းကို စိတ်ဆိုးသွားသည်။

"နင်တို့ ကားရပ်မပေးဘူးလား၊ ကားရပ်မပေးရင် ငါခုန်ဆင်းလိုက်မှာ နော်၊ ကားပေါ်က တကယ်ခုန်ဆင်းလိုက်မှာ "

"ရပ်ပေးလိုက်ပါဆရာရယ်၊ တကယ့်ပြဿနာအိုးပဲ"

"အေး နင်တို့ ကို ဒုက္ခရောက်အောင်ကိုလုပ်မယ်၊ ကားနံပါတ်ငါမှတ်ထားမှာ "

"ကဲ ဆင်းဆင်း ရှုပ်နေတာပဲ"

"ဘုတ်"

"အင့် အမယ်လေး"

"ဟာ"

သူမကို ဇွတ်တွန်းတွန်းချပြီး ကားကမောင်းပြေးသွားသည်။ သူမခွေခနဲပြုတ်ကျသွားတာ လုံးဝမထနိုင်။ ကားမှတ်တိုင်လည်း မဟုတ်တာမို့ အနားမှာ သူမကိုထူဖို့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။

"အား ကျွတ် ကျွတ် သေနာလေးတွေ အိမ်ကမိန်းမနဲ့ ကွဲပါစေ၊ မိန်းမက ငရုတ်သီးစပ်စပ်ချက်ကျွေးလို့ ထမင်းမစားနိုင်ပါစေနဲ့ ၊ ရေသောက်ရင်လည်း နင်သေပါစေ၊ အီးပါရင် အီးမထွက်ဘဲ လိပ်ခေါင်းထွက်ပါစေ၊ ဖင်ကိုပျားတုတ်ပါစေ၊ ပါးစပ်မှာ မှတ်ခရပေါက်ပါစေ၊ ခေါင်းမှာ ဆံပင်တစ်မွှေးမှ မကျန်ဘဲ ထိပ်ပြောင်ကြီးဖြစ်ပါစေ"

ကျိန်ဆဲနေတာ မပြီးနိုင်။ သူမနောက်က ဆင်းလိုက်လာသော မင်းဂုဏ်ရောင်မှာ ရယ်ချင်တာကို ထိန်းထားသော်လည်း ခွဲခနဲအသံထွက်သွားတာမို့ ပါးစပ်ကိုအလျင်အမြန် ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"အင်း ကျွတ် ကျွတ်"

"မင်းဘာဖြစ်သွားလဲ၊ မထနိုင်ဘူးလား"

"ဟင်"

စပယ်ယာကို အော်ပြောလိုက်သည့်အသံနှင့်လူ။ သူမ ရှက်လွန်း၍ မော့တောင်မကြည့်ရဲ။ ခြေမျက်စိနေရာက နာလွန်း၍ လက်နှင့်ဖိကိုင်ရင်း မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့နေမိသည်။ ။

"ကိုယ်ထူပေးရမလား၊ အရမ်းနာနေတယ်ထင်တယ်"

"နာတယ်၊ ခြေထောက်ထောက်လို့ မရလောက်ဘူး"

သူမပြောလိုက်တော့ ထိုလူက သူမရှေ့ဒူးထောက်ထိုင်ချလာကာ

"ဟာ ခြေမျက်စိနေရာက ရောင်သွားတာပဲ၊ ဒီကောင်တွေကွာ နှမချင်းမစာမနာ၊ ကားနံပါတ်မင်းမှတ်လိုက်သေးလား"

"မမှတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ပစ်ကျပြီး နာသွားတဲ့ ဟာကို အဲဒါကြောင့်တန်အောင် ကျိန်ဆဲနေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရှင်က မှတ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ဆင်းကျန်ခဲ့တာလဲ"

"မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမယ်လုပ်တုန်းက မင်းပဲရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားပြီးတော့၊ အဲဒါကြောင့် အခုမှ ဆင်းရတာ"

"သူများ တွေ ဒီလိုပဲ ကျော်ခွဆင်းသွားတာကို"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲလို မညှာမတာမလုပ်ချင်လို့ ပေါ့ကွ၊ မင်းက စကားများ လိုက်တာ၊ မင်းဒဏ်ရာက ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"ဟင် ဆေးခန်း ဆေးခန်းသွားနေရင် ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်အင်တာဗျူးဖြေချိန်မီတော့မှာ လဲ"

"ဘာ မင်းကအင်တာဗျူးဖြေမလို့ "

"ဟုတ်တယ် ရွှေမြင့်မိုရ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ ဖောင်တင်ထားတာ၊ ဒီနေ့ အင်တာဗျူးလာဖြေပါဆိုလို့ လာတာ"

"အဲလိုနေ့မျိုးမှာ ကွာ တက္ကစီလေးနဲ့ လာမှ ပေါ့"

"တက္ကစီသာစီးနိုင်ရင် အဲလိုစပယ်ယာတွေရဲ့ အအော်အငေါက်ခံနေပါ့မလား"

"အေး မင်းကလည်း လိုင်းကားစီးပြီး သူတို့ ထုံးစံသိနေရဲ့ နဲ့ စိန်သွားခေါ်နေတာကိုး"

"ရှင်က ဘာမလို့ ကျွန်မကိုအပြစ်တင်နေတာလဲ"

"ဟင်"

စွာလိုက်သည့်ကောင်မလေး။ စာနာစိတ်နှင့် ကူညီဖို့ လုပ်နေသည့်လူကိုတောင် ပြန်အော်ရဲသည် ။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရအကောင်းသား။

ဒါပေမဲ့ ရင်ခွင်ထဲရောက်လာသော သူမရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးက သူ့ရင်ဘတ်မှာ အခုထိ စွဲထင်ကျန်နေဆဲရှိသေးသည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အခွင့်အရေးယူလိုစိတ်မရှိပေမယ့် သူဖေးမကူညီလိုက်ရတာ ရင်ခုန်သံတွေမြန်နေတုန်းပါ။

"ကဲ မင်းဆေးခန်းသွားမှာ လား၊ မသွားဘူးလား"

"ကျွန်မ ထကြည့်ဦးမယ်"

"ထလေ"

"ရှင်တွဲထူဦးမှ ပေါ့၊ အလကား ဒီနားမှာ ရပ်နေတယ်"

"မင်းကတော့လေ"

အအော်အငေါက်ခံပြီး ကူညီနေရတာ သိပ်တော့မဟန်လှ။ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲထူ၍ မလိုက်ရသည် ။

"အမယ်လေး"

"အိုး"

ခြေထောက်မထောက်နိုင်သောကောင်မလေး သူ့ရင်ခွင်ပြိုကျလာပြန်တာမို့ အချိန်မီပွေ့ဖက် ဖမ်းထိန်းထားလိုက်ရပြန်၏။ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာ ပန်းသွေးရောင်အဆင့်ထက်ကျော်ကာ နီထွေးရဲတွတ်သွားသည်

။ ရှက်ရှက်နှင့်ရုန်းတော့ ခြေထောက်လေးက ဆတ်ခနဲတုန်ကာ ယိုင်နဲ့ သွား၏။

သူမ လန့်သွားလျက် သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင် ထားသည် ။ သူလည်း အနေခက်ကာ အသံတွေတုန်လျက်

"မင်း မင်းခြေမျက်စိလည်သွားတာလား၊ အကြောတင်းသွားတာ လားမသိဘူး၊ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်"

"ဆေးခန်းသွားဖို့ ပိုက်ဆံ မပါဘူးရှင်၊ ဒီအတိုင်းဆို တက္ကစီကလည်း ငှားရဦးမယ်"

"ဟား"

"ကျွန်မကို ကားမှတ်တိုင်သာတွဲပို့ပါ၊ ၎င်းကားစီးပြီး အိမ်ပဲပြန်တော့ မယ်၊ အင်တာဗျူးမဖြေရလို့ အမေတော့ စိတ်ညစ်သွားတော့မှာ ပဲ"

"တက္ကစီ"

"ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ"

သူမရဲ့ ညည်းညူသံတွေကို နားထောင်မနေဘဲ တက္ကစီလှမ်းတားလို က်တော့ သူမ ခပ်စွာစွာလေးအော်၏။ သူကဘာမှ မပြောဘဲ ကားတံခါး ကိုဆွဲဖွင့်၍ သူမကိုပွေ့တင်လိုက်သည် ။

"နီးစပ်ရာဆေးခန်းတစ်ခုမောင်းဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကားလေးမောင်းထွက်သွားတော့ သူမမျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် သူ့ဘက်လှည့်လာသည် ။

"ပိုက်ဆံပါမလာပါဘူးဆိုမှ ရှင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"ငါ့မှာ ပါပါတယ်"

"ရှင်မှာ ပါတော့ ရှင်ကကျွန်မအဖေမို့ ဆေးကုပေးမှာ လား"

"ကူလည်း ကူညီရသေးတယ်၊ မင်းဘာလို့ ဒီလောက်စွာနေတာလဲ၊ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ မျက်နှာလွှဲမသွားချင်လို့ စေတနာနဲ့ ကူညီနေတာ၊ မင်းကိုကူညီဖို့ အတွက် ငါလည်း အလုပ်အင်တာဗျူးဖြေဖို့ ပျက်သွားတာပဲ ကွ"

"ဟင်"

ဒါကျတော့ သူမတကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလူအကူအညီသာမရရင် သူမဘယ်လိုပုံစံနှင့် အိမ်ပြန်မလဲ။ စေတနာနှင့်ကူညီနေသောသူ့ကို သူမအော်ဟစ်ပြောဆိုမိတာ လွန်များလွန်သွားပြီလား။

"ရှင် ရှင်လည်း အင်တာဗျူးသွားဖြေမလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် မင်းဖြေမယ့်ကုမ္ပဏီပဲ၊ အခုမင်းကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားရပြီ"

"အဲလိုတော့မပြောပါနဲ့ ၊ နောက်ထပ်အလုပ်တွေ ဖောင်တင်ပြီးလျှောက်လို့ ရတာပဲ"

"အဲဒါတော့ မင်းပြောမှ လား၊ အချိန်တွေနဲ့ ငွေတွေ အလဟဿဖြစ်သွားပြီကွ"

"အဲဒါဆို ရှင်ဘာလို့ ကူညီသေးလဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါလား"

"ကျွတ်"

မာနကို ထုချေနေသလိုပင်။ အပြောအဆို တကယ်ကိုရင့်သီးရိုင်းစိုင်း

သည့်ကောင်မလေး။ ကိုယ်က ခပ်ပေပေမာနကြီးတတ်သည့်ကောင်ပါ။

"ကားဆရာ ကားခဏရပ်"

"ဟင် ရှင် ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"အင်တာဗျူးဖြေဖို့ မိလိုမိငြား သွားမလို့ ၊ မင်းကိုကူညီရတာ အကျိုး ယုတ်တယ်"

"ရှင် ရှင်နော် ကျွန်မမှာ ကားခပေးဖို့ ပိုက်ဆံရော ဆေးခန်းပြဖို့ ပိုက်ဆံရော မပါပါဘူးဆိုမှ အဲလို လုပ်သွားလို့ ရမလား၊ ရှင်ပဲ စေတနာနဲ့ ကူညီတာလို့ ပြောပြီးတော့"

"အေး စေတနာမပျက် ကူညီစေချင်ရင် ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဆက်ဆံ ငါမင်းအလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး ၊ အော်တာငေါက်တာတွေ မလုပ်နဲ့ "

သူ ခပ်မာမာလေသံနှင့် ပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးမျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ငြိမ်သက်သွား၏။ သူမကို မကူညီတော့မှာ စိုးလို့ ဖြစ်မည်။ ဒီလိုတော့လည်း အပိုးကျိုးပေးသားပဲ။ မျက်နှာလေးက အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်ကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ပါ။

ဒီလောက်စွာသော ကောင်မလေးရဲ့ နာမည် အခုထိ မသိရသေး။

* * *

အခန်း (၂)

"နာမည်"

"မြကျေးညို"

"အသက်"

"နှစ်ဆယ်"

"မိဘအမည်"

"ဦးမြစိုး၊ အဖေက မရှိတော့ဘူး၊ အမေက ဒေါ်ညိုရင်"

"အလုပ်အကိုင်"

"သန်းခေါင်စာရင်းစစ်နေတာလား ဆရာမ၊ ကျွန်မခြေထောက်နာလို့ ဆေးလာကုတာပါ။ ဒီလောက်အစုံအစေ့ မေးဖို့ လိုလို့ လား"

ကောင်မလေး စွာလိုက်ပြန်ပြီ။ ဆရာမကလည်း တကယ့်ကိုအရစ်။ အအော်ခံလိုက်ရမှ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားပြီး။

"ဒီလိုပါ ဒီဆေးခန်းမှာ တစ်လတစ်ခါ နိုင်ငံခြားကဆရာဝန်ကြီးတွေ လာပြီး ချို့တဲ့ တဲ့ သူတွေကို ဆေးကုသမှုဒါနလုပ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ညီမလေးမိသားစုမှာ ရောဂါကြီးကြီးမားမားရှိပြီး ငွေကြေးမတတ်နိုင်ရင် ဆေးအလကားကုပေးမလို့ ပါ။ အဲဒါကြောင့် မှတ်တမ်းယူနေတာ"

"အဲဒါက နောက်မှ ပါဆရာမ၊ အခု ကျွန်မခြေထောက်တော်တော်နာ
နေပြီ၊ ဆေးခန်းထဲမှာ လူနာလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ
တော့"

မြကျေးညိုတဲ့ ။ နာမည်တော့ သိလိုက်ရသည် ။

ဒီကောင်မလေးကတော့ ဆရာမကိုတောင် ကက်ကက်လန်နေ၏။
ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းကို မသိပေ။ သူကလည်း ဒီလိုဆတ်ဆတ်ကြဲ
မို့ သူနှင့်စရိုက်တူသည် ဟု ပဲ ပြောရတော့မည်လား။

"ကဲ ဝင်သွားလို့ ရပါပြီ"

ဆရာမပြောတော့ သူမထလို့ ရအောင် သူတွဲထူပြီး လူနာစမ်းသပ်မ
ည့်အခန်းထဲ လိုက်ပို့ရသည် ။

"ရှင်ပြန်ထွက်တော့လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆေးထိုးဖို့ လုပ်သည့်အခါမှာ သူ့ကိုခပ်ဆတ်ဆတ်
တင်ငေါက်၍ အော်ထုတ်ပြန်သည် ။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဒီအတိုင်းပစ်
ထားလိုက်ဖို့ တောင် စိတ်ကူးမိသေး၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီအထိတောင် ရောက် လာပြီးပြီမို့ အဆုံးထိ သည်းခံကူညီဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည် ။

"ပြီးရင် ရှင်ပြန်ဝင်ခဲ့ဦးနော်"

"ဟော"

အခန်းထဲက ထွက်မည်ပြင်တော့လည်း အသံစာစာလေးနှင့် လှမ်း
အော်လိုက်သေး၏။ သူမကိုတွဲထုတ်ပေးဖို့ ပဲ ရှိမည်။ တကယ်ကိုမလွယ်
သည့်ကောင်မလေးပါ။

ခဏနေတော့ သူမကို အခန်းထဲက တွဲခေါ်လာခဲ့ရပြီး ဆေးယူဖို့ ဆရာမဆီ လာရပြန်သည်။ သူမခြေထောက်မှာ ဆေးပတ်တီးစည်းလို့ ပါ။

"ဆေးသုံးရက်စာပေးလိုက်မယ်နော်၊ တစ်နေ့ကို သုံးခွက်၊ ဆေးပတ်လည်း ဂရုစိုက်သောက်ပါ။ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်၊ ခြေထောက်ကကိုက်တယ်၊ မသက်သာဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ရက်လောက် ထပ်လာခဲ့ပါ။"

"အခုတောင် နည်းနည်းသောက်နိုင်နေပါပြီ၊ လာစရာလိုတော့မယ် မထင်ပါဘူး။"

"ပေါ့ပေါ့နေလို့ တော့ မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ခြေထောက်ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ဘဲ နားနားနေနေလေး နေရပါမယ်။"

"ဆေးဖိုးဘယ်လောက်ကျလဲ ဆရာမ။"

"တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပါ။"

"ဘာ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ အမယ်လေး ဘာတွေလုပ်လို့ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်တောင် ယူရတာလဲ၊ ဒီလိုပတ်တီးလေးစည်း ဆေးလေးတစ်လုံးထိုးတာလောက်တော့ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ဆေးခန်းမှာ သုံးလေးထောင်လောက်ပဲ ပေးရတယ်။"

"ဒါကအထူးကုဆေးခန်းပါ၊ ဒီကညီမကို ဆေးကုပေးလိုက်တာ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးပါ၊ သူ့ရဲ့ စမ်းသပ်ခက ခုနစ်ထောင်ပါ၊ ဆေးဖိုးက ငါးထောင်ပဲကျပါတယ်။"

"အမယ်လေး ကြားကြားဖူးပေါင်၊ ရိုးရိုးဆရာဝန်လည်း ဒီလိုစမ်းသပ်ပြီးကုတာပဲ၊ အထူးကုလည်း ဒီလိုပဲလုပ်တာ၊ အထူးကုဆိုပြီး နေ့ချင်းညချင်း ပျောက်အောင်ကုနိုင်လို့ လား။"

"အထူးကုဘွဲ့ရဖို့ က ပိုက်ဆံတွေပိုကုန်တယ်၊ ပညာတွေပိုသင်ရတ"

ယ်လေ ညီမရဲ့ ၊ ညီမတို့ ရော ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုရရုံနဲ့ လစာများ တဲ့ အလုပ် ကောင်းကောင်း ရမှာ လား၊ ငွေကုန်ကြေးကျအများကြီးခံပြီး စပီကင် တွေသင်၊ ကွန်ပျူတာတွေတတ်မြောက်ထားမှ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ် ကောင်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါ့ဆရာမ တော်သွားပြီ"

လက်မထောင်ပြီး ဆရာမကို လက်ဆွဲကာ ရှိတ်နေသေး၏။ သူမကိုပြောတာလည်း မနာတတ်ပေ။ ပြီးမှ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ဆိုသည့်ပုံ စံနှင့် မေးငေါ့ပြသည် ။

သူ့မှာ ပါလာသည့်ပိုက်ဆံ ရှင်းလိုက်ရတာ တက္ကစီဖိုးတောင် အနိုင်နိုင် ကျန်တော့၏။

"ကဲသွားမယ်၊ မင်းခြေထောက်ထောက်နိုင်ပြီမဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဘာ သာလျှောက်တော့"

"ရှင်ကလည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ငဲ့ညှာရမှန်းကိုမသိဘူး၊ အခု ဆေးစည်းပြီး အခုတန်းခနဲ ထောက်နိုင်ပါ့မလား စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောဦး"

"ဪ မှားပါတယ် ငါကမှားတာ သိလား"

"ရှင်ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အဲလိုရွဲ့တတ် စောင်းတတ်သလား"

"ကျွတ် မင်းကွာ ငါဆွဲသာထိုးပစ်လိုက်ချင်တယ်"

"အောင်မာ စမ်းကြည့် လိုက်လေ၊ ရှင်ကတက္ကစီဖိုးဆေးဖိုးပေးလိုက် ရတယ်ဆိုပြီး ရှင်အနိုင်ကျင့်တာ ခံနေမယ်ထင်နေလား၊ ရှင့်ပိုက်ဆံကို ကျွန်မပြန်ပေးမှာ သိလား"

"အေး ပြန်ပေးရမှာ ပါပဲ၊ ငါလည်း မင်းကို အလကားမပေးနိုင်ပါဘူး၊ ပြော ငါ့အကြွေးဘယ်နေ့ပြန်ဆပ်မှာ လဲ"

"ရှင်က တကယ်ယူမှာ လား"

"တကယ်ယူမှာ ပေါ့၊ မင်းကိုပိုက်ဆံတွေ အလကားအကုန်ခံပြီး ကူညီရအောင် မင်းကဒုက္ခသည် စခန်းကလား၊ ငါကရော ဒုက္ခသည် တွေကို ကူညီနေတဲ့ ပရဟိတလုပ်နေတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ"

"ရှင်ကလည်း "

မြကျေးညို မျက်နှာလေးငယ်သွားသည် ။ စွာစွာလန်မာနကြီးသူလေးက ဒီလိုမျက်နှာငယ်လေးဖြစ်သွားတော့လည်း သနားစရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို မျက်နှာသာပေးလို့ တော့မဖြစ်။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်မသိဘဲ ကမ်းတက်ချင်သူမဟုတ်လား။

"ကဲ တက္ကစီငှားရမှာ လား အဲဒါဖိုးပါ ထည့်ပေါင်းမှာ နော်"

"ကျွန်မ ဗိုက်ဆာတယ်"

"ဘာ"

"ကျွန်မကို တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါ၊ ဒီဆေးခန်းနားမရောက်ခင်မှာ အသုပ်တွေအအေးတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို ကျွန်မမြင်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခုခုစားပြီးမှ ကျွန်မအိမ်ပြန်နိုင်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့ "

"ဟား မင်းကတော့လေ၊ မင်းဆပ်ရမယ့်အကြွေးတွေ တအားများနေမှာ ပေါ့ကွ"

"များများကျွန်မဆပ်ပျံမယ်"

"မင်းဘယ်လိုဆပ်မှာ လဲ အခုမင်းအိမ်ကိုလိုက်ယူရမှာ လား"

"အဲဒါ ဟိုဆိုင်ရောက်မှ စားရင်းသောက်ရင်း ညှိကြတာပေါ့၊ အခုကျွန်မကိုတွဲပါနော်၊ ရှင်က သဘောကောင်းပါတယ်"

"ဟွန်း မျက်နှာက အမျိုးမျိုး"

အမြင်ကတ်နေပြီမို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပင်တွဲလိုက်မိသည် ။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုကြမ္မာဆိုးနှင့် တွေ့နေပြီမသိ။ အရင်ကဆို ကိုယ်ကပဲ ဂျစ်ကန်ကန်နှင့်ဆိုးခဲ့တာပါ။

ဒယ်ဒီဆီကပိုက်ဆံကို ချောတစ်မျိုးခြောက်တစ်မျိုး ဆန္ဒပြု၍ တစ်မျိုး ထောင်မကျစေချင်ရင် ဒယ်ဒီသိက္ခာမကျချင်ရင် ဘယ်လောက်ဆိုတာမျိုးနှင့် အမျိုးမျိုးဆိုးသွမ်းခဲ့သည် ။ အခုတော့ ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့ သူနှင့် လာတွေ့နေ၏။ ဒါတောင် မိန်းကလေးမို့ တော်ပါသေးသည် ။

"ရှင်ကလေး အကြင်နာတရားကိုမရှိဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းသွားပါ၊ ဒီမှာ ခြေထောက်ထော့ကျိုးနဲ့ လိုက်နေရတာ"

"ကဲ ငါလည်း တွဲနေတာပဲကွာ၊ မင်းကိုက ရေသာခိုလွန်းတယ်၊ သက်သာရင်လည်း သက်သာသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးဦးမှ ပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့ပခုံးကို ခိုလိုက်နေတာ ပခုံးလည်း ပြုတ်ကျတော့မယ်"

"ကျွန်မကို အဲလိုကြီးမအော်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်မကို ရှင့်ရဲ့ အစ်မတွေ ညီမတွေနေရာမှာ ကိုယ်ချင်းစာပြီး စာနာကြည့်စမ်း၊ ရှင့်မိသားစုထဲကဆိုရင် ရှင်အဲလိုဆက်ဆံမလား"

"အောင်မာ မင်းကတော့ တော်တော်ဆက်ဆံရေးကောင်းတာဆိုတော့ ငါ့ကိုဆရာလုပ်သင်ပြနေသေးတယ် ဟုတ်လား"

"မငေါ့ပါနဲ့ ရှင်၊ ကျွန်မက တော်ရုံဆို သူများ အကူအညီယူချင်တဲ့ သူ

မဟုတ်ပါဘူး၊ မတတ်သာလွန်းလို့ ရှင့်ဆီကအကူအညီတောင်းနေရတာ ပါ"

သူမ အကူအညီတောင်းတာကိုပဲ ဘဝင်မြင့်ရဦးမည်ထင်သည် ။ ရှုံ့ရှုံ့
မဲ့မဲ့ မျက်နှာငယ်လေးလုပ်နေတာကိုက သနားစရာပါ။

ဆိုင်ရောက်လာတော့ ထိုင်ခုံပေါ်ညင်ညင်သာသာပဲ ထိုင်ပေးလိုက်၏
။ သူလည်း သူမကိုတွဲလာရတာမို့ မောမောနှင့်ထိုင်ချလိုက်သည် ။

"မောင်လေး ဒီဆိုင်က ဘာတွေရလဲ"

"ဒီမှာ မိန်းပါခင်ဗျ"

"ဪ ဟုတ်သား"

မြကျေးညိုက မိန်းကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ပြီး

"အစ်မကို လက်ဖက်ထမင်းသုပ်ရယ်၊ ကြာဇံဟင်းရယ် ထောပတ်သီး
ဖျော်ရည်တစ်ခွက်ရယ်ပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟိတ် မင်းပဲမှာ နေတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ဘာစားဘာသောက်မလဲဆို
တာ မေးဦးလေ"

"ဟင် ရှင် စားချင်သောက်ချင်တာ စားပွဲထိုးကိုမှာ လိုက်ပေါ့၊ ရှင့်ကို
ကျွန်မက မေးနေရဦးမှာ လား"

"ကောင်းကွာ မင်းက အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ တော်တော်
အမြင်ကတ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းကအစားအသောက်
သုံးလေးမျိုးမှာ ရအောင် ငါ့မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲဆိုတာ
သိလို့ လား၊ မင်းမှာ ရော ပိုက်ဆံပါလို့ လား"

"မပါလို့ ရှင့်ကိုပေါင်းမှတ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်မက အလကားမစားဘူး၊ ရှင့်ပိုက်ဆံကိုပြန်ပေးမှာ ပါ၊ ရှင်ကရော လူပုံကြည့်တော့ရှိုးစမိုးနဲ့ ပိုက်ဆံကို ဒီလောက်လေးတောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မထည့်လာဘူးလား"

"အဲဒါငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပါ၊ မင်းကသာ သူများ ပိုက်ဆံသုံးပြီး အလိုက်သိဖို့ ကောင်းတာ၊ ကဲညီလေး အစ်ကိုအတွက် ကော်ဖီပလိန်းတစ်ခွက်ပဲပေးပါကွာ၊ သူစားထားတာတွေ ရှင်းရဦးမယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံကလောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဟုတ်"

စားပွဲထိုးလေးထွက်သွားတော့ သူမအတွက် ကုန်ထားသည့်ငွေတွေကို ဦးနှောက်နှင့်တွက်ချက်နေလိုက်၏။

"ရှင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

"မင်းဆီက ရမယ့်ပိုက်ဆံတွက်နေတာ၊ ဆေးခန်းကိုလာတာ တက္ကစီဖိုးက သုံးထောင်နော်၊ ဆေးခန်းမှာ ကုန်ခဲ့တာက တစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ အားလုံးတစ်သောင်းခွဲရှိသွားပြီ"

"ရှင်ကလည်း ဆေးခန်းကိုလာတဲ့ တက္ကစီဖိုးက ရှင်လည်း စီးတာပဲ၊ တစ်ဝက်ပဲတွက်ပေါ့"

"အဲဒါ ငါ့ကိစ္စနဲ့ လာတာလား၊ မင်းကိစ္စနဲ့ လာတာလေ"

"အင်း ဟုတ်ပါတယ် ထားလိုက်ပါတော့"

သူမကပဲ အရှုံးပေးလိုက်ရသည့်ပုံစံနှင့် အမြင်ကတ်စရာပါ။

"ရပါပြီ"

စားပွဲထိုးလေးက စားစရာသောက်စရာတွေ လာချပေးတော့ သူမမျှ

က်နာ အငတ်တိုင်းပြည်ကလာသလို အငမ်းမရဖြစ်သွား၏။

"လက်ဖက်ထမင်းလေးက မွှေးနေတာပဲ၊ ကြာဆံဟင်းလေးကလည်း ကြက်ရိုးလေးတွေနဲ့ တော်တော်ကောင်းမယ့်ပုံ၊ ရှင်စားဦးမလား၊ သုံးပုံပုံ တစ်ပုံစားလေ၊ ပိုက်ဆံတော့ ကျသင့်သလောက်လျှော့ရမှာ နော်"

"မစားဘူး မင်းပဲစား"

ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့်ပြောပစ်လိုက်လည်း သူမအရယ်အပြုံးမပျက်ပေ။ အားရပါးရ မြိန်ရေယုက်ရေနှင့် လက်ဖက်ထမင်းစားလိုက်၊ ကြာဆံဟင်းသောက်လိုက် ကြက်ရိုးကိုက်လိုက် ဆွဲနေ၏။ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်သာ သောက်နေသော သူ့ကိုအားနာပုံလည်း မရပါ။

စားပြီးသွားတော့ ဗိုက်တင်းပုံရသော်လည်း ထောပတ်သီးဖျော်ရည် ကိုတော့ ကုန်အောင်ဆွဲနိုင်သေးသည် ။

ဘေလ်ရှင်းရမည့်အခါမှာ တော့ သူ့ကော်ဖီက ငါးရာသာကျပြီး သူမ စားသောက်ထားတာတွေက ငါးထောင်ကျသည် ။

"ဟယ် ဒီဆိုင်က ဈေးကြီးလိုက်တာ၊ အဲလိုမှန်းသိ မစားပါဘူး"

"စားပြီးမှ ပြောမနေနဲ့ ၊ အခု ငါရှင်းလိုက်ပြီနော်၊ အားလုံးပေါင်း နှစ်သောင်းရှိသွားပြီ၊ အပြန်တက္ကစီဖိုးပါတွက်မယ်ဆိုရင် နှစ်သောင်းသုံးထောင်၊ နှစ်သောင်းလေးထောင်အနည်းဆုံး ဖြစ်သွားမှာ ပဲ၊ အဲဒါအခု မင်းအိမ်ကိုလိုက်ယူရမှာ လား၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

"ဟိုလေ ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ"

"နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပေးလို့ မရဘူးလား ကျွန်မအတိုးပါ

ပေးပါတယ်"

"ငါကအတိုးပေးစားတဲ့ ကောင်များမှတ်နေလား၊ အဲဒါငါသုံးဖို့ ထည့် ထားတဲ့ ပိုက်ဆံ၊ မင်းကိုကူညီလိုက်ရလို့ သုံးစရာမရှိတော့ဘူး၊ အခုအိမ် လိုက်ယူမှ ဖြစ်မှာ "

"ဟို ရှင် ရှင်လိုက်ယူလည်း အိမ်မှာ ပေးစရာပိုက်ဆံမရှိဘူး"

"ဘာ"

"တကယ်ပြောတာပါ ကျွန်မတို့ က ဆင်းရဲပါတယ်၊ အဖေရှိတုန်းက စားနိုင်သောက်နိုင် ပြေပြေလည်လည်ဆိုပေမယ့် အခု အမေမုန့်ဟင်းခါး ရောင်းလို့ ရတဲ့ အမြတ်လေးနဲ့ ပဲ မပြည့်မစုံနေရတာပါ"

"ငိုပြနေလည်း မသနားနိုင်ဘူး၊ အဲဒီပိုက်ဆံရမှ ဖြစ်မှာ ၊ မင်းပဲပေးမ ယ်ပြောပြီး သုံးစွဲထားပြီးတော့ မင်းငါ့ကို ဘတ်တီးရိုက်မလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင် ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ၊ ရှင်ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ မဖြစ်မနေပြန်ပေးမှာ ပါ၊ ဟိုလေ ကျွန်မအလုပ်ရတဲ့ နေ့ကျရင် ပြ န်ဆပ်ပါ့မယ်"

"မင်းဘယ်ကမှန်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်းမသိဘဲနဲ့ ငါဘယ်လိုယုံရ မှာ လဲ"

သူယုံကြည်သလို ပြောလိုက်တော့ သူမမျက်နှာခပ်တင်းတင်းလေးဖြ စ်သွားသည် ။

"ကျွန်မကို အညတရထင်ပြီး ရှင်ကမယုံမကြည်ဖြစ်နေတာလား၊ ဒီမ ယ် ကျွန်မရုပ်က မလိုမဲ့တပတ်လုပ်မယ့်ပုံပေါက်နေလား"

"မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာ မင်းဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်ရှိတ

ယ်ဆိုတာ ဘယ်သိပါ့မလဲ"

"ရှင်အဲလို အထင်သေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ မပြောနဲ့ နော်၊ အခုတစ်ခါတည်းအိမ် လိုက်ခဲ့၊ ကျွန်မအိမ်ထဲတော့ ဝင်စရာမလိုဘူး၊ အမေက ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် အိမ်ခေါ်လာရပါ့မလားဆိုပြီး ကျွန်မကိုသတ်လိမ့်မယ်"

"ဒါဆိုငါက မင်းဘယ်အချိန်အလုပ်ရပြီး အကြွေးဆပ်မလဲဆိုတာ လာစောင့်ကြည့်နေရမှာ ပေါ့၊ အဲလိုတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းဖုန်းနံပါတ်ဖြ စ်ဖြစ် မှတ်ပုံတင်ဖြစ်ဖြစ် ပေးပါ"

"ရှင်ပိုက်ဆံမဖြစ်စလောက်လေးနဲ့ အဲဒါတွေပေးမှ ဖြစ်မှာ လား"

"တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဘူးတဲ့ သူကို ကူညီတာ ဒီလိုတော့လုပ်ဦးမှ ပေါ့၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုအာမခံချက်မရလို့ မဖြစ်ဘူး"

မြကျေးညို စိတ်ရှုပ်သွားဟန်တူသည် ။ ပြီးမှ သူမမှတ်ပုံတင်နံပါတ် လေးကိုထုတ်ပြီး ရွတ်ပြသည် ။ သူက အိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်နှင့်ဘော လ်ပန်ကို ထုတ်ပြီးမှတ်လိုက်သည် ။

"ဖုန်းနံပါတ်ကရော"

"အိမ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးပဲရှိတယ်၊ အိမ်ကလူတွေ အကုန်ကိုင်မှာ "

"မင်းမှာ မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ"

"အမေရယ် မောင်လေးတစ်ယောက်၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်

"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းနံပါတ်တော့ပေးထားပါ"

သူညစ်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တောင်းလိုက်သည် ။ ဒီကောင်မလေးကို ဒီလို မလုပ်လို့ မဖြစ်။ ကျေးဇူးကို ကျေးဇူးမှန်းမှ မသိတာ။

စေတနာကို စေတနာမှန်းမသိ။ တန်ဖိုးဖြတ်ခံချင်တာ စိတ်ကသိက
အောက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မည်။

ဒါမှ သူလည်း စိတ်ကျေနပ်အပျင်းပြေနိုင်မှာ ပါ။

မင်းက စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းပါတယ် မြကျေးညို။

* * *

အခန်း (၃)

"မြကျေးညို ညည်းကတော့လေ ဖြစ်လိုက်ရင် အဲလိုကြီးပဲ၊ အလုပ် လျှောက်သွားတိုင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံကို ဖြစ်နေတော့တာ၊ ညည်းတို့ အဖေ မရှိတော့လို့ သမီးအကြီးဆိုပြီး အားကိုးရမလားမှတ်တယ်၊ ပညာတွေသင်ပေးရတာ ငွေကုန်တာပဲအဖတ်တင်ပါလား၊ ညည်းဘယ်အချိန်အလုပ် ရမှာ လဲ ပြောပါဦး"

"သမီးလည်း အလုပ်လိုချင်လို့ လျှောက်နေတာပဲ အမေရယ်၊ ဖောင်တွေတင်တယ်၊ အင်တာဗျူးခေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီရှိရင် သွားဗျူးတာပဲ၊ အခုက ကားသမားတွေနဲ့ ပြဿနာတက်တာ၊ အမေ့သမီးမသေတာကံကောင်း၊ ဒီလောက်လေးဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ အမေဝမ်းမသာဘူးလား"

"ဪ အေး ဝမ်းသာရမှာ ပေါ့၊ ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီး ကျိုးပဲ့သွားလို့ ငါလုပ် ကိုင်ကျွေးရတယ်ဆိုတာ နားထောင်လို့ ကောင်းသေးတယ်၊ အခုတော့ ဒီ အမေကို မှီခိုစားနေတာလည်း မရှက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာ"

ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်မိတာမို့ သူမနဖူးကို လက်စပြင်းပြင်းနှင့် အမေဒေါက်ခနဲမြည်အောင်ခေါက်သည် ။ သူမမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့

ကာ နဖူးကိုပွတ်နေရ၏။

"အမေကလည်း နာသွားတာပဲ"

"ဒီထက်နာအောင်ကိုလုပ်ချင်တာ၊ အင်တာမဗျူးရတဲ့ အပြင် သူစိမ်း ယောက်ျားလေးဆီမှာ အကြွေးကတင်ခဲ့သေးတယ်၊ ညည်းရှက်ကြောပြ တ်နေတာလား မြကျေးညို ဟင် ပြောစမ်းပါ"

"မ မဟုတ်ပါဘူးအမေရဲ့ ၊ အဲဒီလူသာ ကူညီမပေးရင် အမေ့သမီး အိမ်တောင်ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလူသဘောကောင်းလို့ သာပေါ့"

"အေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်အလုပ်တစ်ခုလျှောက်ဖို့ သာပြင်ထား၊ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကို ညည်းအသိဆုံးနော်၊ ငါလည်း သားသမီးကို ခိုင်းစားတဲ့ မိဘမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ငါငယ်ငယ်ကလည်း မိဘတွေက ဘာမှ ခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် ချမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားခဲ့တာ"

"ဒါဆို အဖေ့ကိုယူမှ ဆင်းရဲသွားတာလား"

ဒေါ်ညိုရင် မဖြေနိုင်သေးဘဲ အံကြိတ်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေ၏။ စိတ်နာစရာအတိတ်အကြောင်းထဲမှာ မိဘတွေမပါပါ။ မိဘဆိုတာ မိဘမေတ္တာနှင့် သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ စိတ်နာသင့်သူက သပ်သပ်ရှိနေသည် ။ မိမိဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားအောင်လုပ်ခဲ့သူ။ မိဘတွေစွန့်ပစ်ခံရတဲ့ သမီးဆိုဖြစ်အောင် မိဘတွေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကိုတောင် သွားတွေ့ခွင့် ကန်တော့ခွင့်မရအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူ။

ခင်ဝင်းသူ။

"မေမေ ဘယ်သူ့နာမည်ခေါ်လိုက်တာလဲ"

"ဟင်"

စိတ်ထဲမှာ အံ့ကြိတ်ရေရွတ်မိသည့် နာမည်က ပါးစပ်ဖျားကနေ တိုးတိတ်စွာ ထွက်သွားခဲ့သည် ထင်သည် ။ သမီးက မိမိပြောမှာ ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေ၏။

သမီးကို ခုချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်သေးပါ။

"သမီး"

"ရှင် အမေ"

"ဒီအကြောင်းတွေ အမေမပြောချင်သေးဘူးကွယ်၊ အခု အရေးကြီးနေတာက သမီးဝင်ငွေရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရမှ သမီးမောင်လေးနဲ့ ညီမလေးက ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးနိုင်မှာ ၊ သမီးတုန်းက သမီးအဖေရှိနေတဲ့ အတွက် သမီးချို့တဲ့ မှုမရှိ တင့်တောင်းတင့်တယ် ပညာသင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဖေက ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာ သမီးသိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်လို ကြွားကြွားဝါဝါနေခွင့်ရခဲ့တာ အဖေကြောင့်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်"

"အေး သမီးအဖေက အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း လင်ကောင်းဖခင်ကောင်း ဝီသခဲ့တဲ့ သူပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တယ်။ မိန်းမကိုရော သားသမီးတွေကိုရော အရိပ်ကြည့်ချစ်မြတ်နိုးပြီး ဘာမှ မခိုင်းရက် မငြိုငြင်ရက်နေခဲ့ရှာတာ။ အဲလိုထားနိုင်ဖို့ အတွက် သမီးတို့ အဖေ အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တယ်သမီး"

အမေပြောမှ အဖေကိုပိုပြီး အောက်မေ့သတိရလာခဲ့သည်။ ။ အဖေက တက္ကစီမောင်းသလို ကားပြင်ဆိုင်ကယ်ပြင် ဆိုက်ကားပြင်ဖြင့် နေ့နေ့ည အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ အစားအသောက်ဆိုလည်း စားချင်တာစား၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း ဝတ်ချင်တာဝတ်၊ အပန်းဖြေခရီးဆိုလည်း သွားချင်ရာသွား သူဌေးသမီးတစ်ယောက်လို နေနိုင်စားနိုင် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်အောင် ထားခဲ့သူပါ။

တကယ်ကို ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နေနိုင်ခဲ့သည်။ ။ အခုလက်ရှိနေနေသည့် တစ်ထပ်တိုက်လေးကလည်း အဖေကြိုးစားရုန်းကန်မှုဖြင့် ဝယ်ထားသည့်အိမ်လေးပါ။

"အ အဖေက အဲလိုတွေကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့တာတွေကြောင့် အချိန်မတန်သေးဘဲ သေသွားခဲ့ရတာလားအမေ၊ အဖေသေတာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်၊ သက်တမ်းနဲ့ ဆိုရင် အရမ်းငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့သမီး၊ အမေတို့ ကို ဒီအသက်အရွယ်လေးနဲ့ သူ့ထားမသွားသင့်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အခုလို အနားယူသွားတာ သူ့အတွက် ကောင်းပါတယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ အမေတို့ ဘဝ ဒီလိုမျိုးနေနိုင်ဖို့ သူ့အရမ်းပင်ပန်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ သူ့သေသွားတာ အမေဝမ်းမနည်းဘူးသမီး၊ သူ့အတွက် အမေစိတ်ချမ်းသာတယ်၊ အမေပျော်တယ်၊ သူ့အတွက်အမေလုပ်ပေးနိုင်တာ ဒါပဲရှိတယ်လေ"

"အမေ"

အမေ့စကားပဟေဠိဆန်လွန်းစွာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည်။ ။ အဖေ့ကိုချစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့်သေစေချင်၊ အနားယူစေချင်ခဲ့တာ

လဲ။ အခုလို ပင်ပန်းဆင်းရဲရတာ အဖေစောစောသေလို့ ဆိုပြီး စိတ်နာ
ကာ အဖေ့ကိုအပြစ်တင်သင့်သေးတာ။

အမေက အဖေ့အကြောင်းပြောတိုင်းတော့ မျက်ရည်ဝဲနေတတ်သည်
။ ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးတိုင်းတော့ လမ်းကြောင်းလွဲသွားပြီး
အဖေ့အကြောင်းချီးကျူးရတာလည်း မမောနိုင်။

အဖေအပင်ပန်းခံခဲ့တာတွေအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ
လျက်နှင့် ဘာကြောင့်များ သေစေချင်ခဲ့တာလဲ။

"အမေ မမ"

"ဟော သားနဲ့ သမီး ပြန် လာပြီ၊ အဆာပြေစားဖို့ အမေမုန့်ဖတ်ကျန်
တာလေး သုပ်ထားတယ်၊ သမီးကြီး ထည့်ကျွေးလိုက်ပါကွယ်၊ အမေ ငါး
ဆီသတ်ဖို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

မောင်လေးနှင့်ညီမလေးရောက်လာတော့ စကားလမ်းကြောင်းတွေ
ပြောင်းကုန်သည် ။ သူမသိချင်တာ စိတ်ဝင်စားတာလည်း မမေးရ။

မောင်လေးနှင့်ညီမလေးအလှည့်မှ ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ ပညာသင်ရစားရနေ
ရတာ သူမလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ သူမတုန်းက တကယ်ကို သူဌေးသ
မီးလို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေခဲ့ရတာ။

လိုလေသေးမရှိ ကြွားကြွားဝါဝါ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း အခုသူမက စကားပြောရင် အောက်ခြေလွတ်ချင်
သည် ။ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းတင်း မလုပ်ချင်ဘူးလို့ အမေဆူတာ
ပူတာဖြစ်မည်။

အခုတော့ ဟိုလူပိုက်ဆံနှစ်သောင်းကျော် သူမဘယ်လိုပြန်ပေးရမလဲ
။ အလုပ်ကလည်း လျှောက်ထားပြီး အင်တာဗျူးဖြေဖို့

စောင့်နေရတာအကြာကြီး။ တခြားပေါပေါပဲပဲအလုပ်မျိုးလည်း မလုပ်ချင်။ သူမက လစာနည်းပြီး ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်မျိုးမှ စိတ်မဝင်စားတာ။
အလုပ်ရတဲ့ အထိတော့ စောင့်ဦးပေါ့ မင်းဂုဏ်ရောင်။

* * *